

Димитър Бояджиев

До вчера

Мефистофел Фаусту:
За себе Бог избра си вечното сиянье;
нас, демоните, той постави във вечен мрак,
а вий сте длъжни да изпитвате ту нощ, ту ден.

До вчера над душата мрачна нощ
зловещо бе разперила криле си,
а миг един честит тегла, сълзи
бог знае де ги поврага отнесе.

Но утре нова скръб ще, може би,
във мене ядни нокти да забие
и нов, беззрачен мрак духът смутен
като с саван гробовен ще покрие...

Сълзи и радост...радост и сълзи...
но, ах, втръсена вече е душата
от тоя хаос неизходен – и копней
тя лудешки за участ по-благата!...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6285>]